

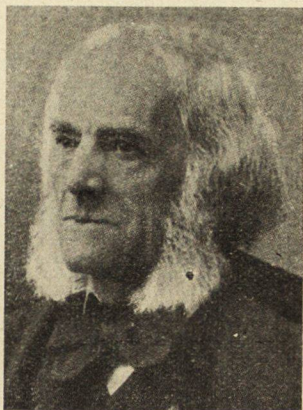
мичи въ Флоренция, търговецъ и дипломатъ за известно време, 26 годишенъ се посвещава на музиката, и учи при Видоръ и Ганей въ Парижъ. Творби: оркестрова скица „Таминехъ“, по една персийска легенда „Шахъ Феридунъ“ — картина за оркестъръ; симфонични поеми: „Цалъ“ и „Изтокъ и западъ“ за оркестъръ, „Изъ пѣсень на пѣснитъ“ и „Давидови жалби“ — за сопранъ, хоръ и оркестъръ, камеренъ концертъ за цигулка, пиано и струненъ квартетъ, клавиртрио, клавирквинтетъ, 2 сонати за цигулка и пиано, рапсодия за цигулка и оркестъръ, 2 балетъ-пантомими, симфониченъ етюдъ за цигулка и оркестъръ, италиански народни пѣсни, клавирни, нѣща.

Феста, Костанцо — Festa, Costanzo — единъ отъ първитъ италиански компонисти на мадригали отъ първата половина на XVI в., и представителъ на чистия *à cappella* стилъ. Освенъ мадригали, писалъ е и магнификати, меси, Те-Деумъ и др., нѣкои отъ които и до сега се пѣятъ.

Фесъ, нѣм. Fes — по нѣмското наименование = фа бемолъ.

Фетисъ, Франсуа Жозефъ — Fétis, François Joseph — бележитъ музикаленъ ученъ, компонистъ и учителъ, род. 25 мартъ 1784 въ Монсъ (Белгия), умр. 26 мартъ 1871 въ Брюкселъ, — първиятъ му учителъ е неговия баща — органистъ и концертенъ диригентъ — и, едва 10 годишно момче, е билъ вече много добъръ пианистъ и органистъ, помагайки на баща си въ длъжността му (като органистъ). Още отъ рано се извила и твореската му дарба и, съ многостранността на музикалната си и обща надареностъ, е извиквалъ очудване. 1800—03 е ученикъ на Парижката консерватория (Рей и Буалдийо), следъ свършването, предприема едно пѣтуване съ научна целъ въ Италия и Германия. До 1813 живѣе въ Парижъ, занимавайки се съ музикално-изследвателска дейностъ — а следъ това, е органистъ на „Св. Петъръ“, и преподавателъ по хармония и пѣние въ музикалното училище въ Дие. 1818 отива наново въ Парижъ, и живѣе до 1821 като музикаленъ писателъ и компонистъ до 1821, когато получава мѣсто на професоръ,

по композиция въ консерваторията, 1826 основава и редактира до 1831 „Revue musicale“, и е билъ музикаленъ сътрудникъ (критикъ) на „Temps“. 1827 бива назначенъ библиотекаръ на консерваторията, а по

Франсуа Фетисъ

късно основава тъй нареченитъ „Исторически концерти“, въ които сж се изпълнявали музикални творения отъ разни епохи — въ хронологически редъ. На тази длъжностъ той остава до 1833, когато бива призованъ за директоръ на консерваторията въ Брюкселъ, което мѣсто заема до самата си смъртъ, като покрай това, е билъ диригентъ и въ Кралската опера. Съ многостранността на своята изследвателска дейностъ, съ научността и необикновената си работоспособностъ, Ф. е ненадминатъ. Той е еднакво силенъ, и въ теорията, и въ историята на музиката, — и въ двѣтѣ области написва съчинения, които оставатъ и до сега важени и най-добъръ източникъ за музикалния теоретикъ и историкъ. Отъ многобройнитъ му трудове въ областта на музикалната история и теория, най-важни сж: „Biographie universelle des musiciens et bibliographie générale de la musique“, (Универсална биография на музиканти и обща музи-